

שייע גלזר

ר' ש' לכה טענות על שלא הבאנו את גביע אסיה לכדורגל?

תגידו תודה שהבאנו בכלל את עצמנו. מה יותר נעים לכם, לשמוע שלא הבאנו את הגביע, או לשמוע שכל הניבחרת הלכה לאיבוד בתאונת מטוס אי-שם מעל הרי טיאם? זה בדיוק מה שהלך לקרות. כשי יצאנו מהונג-קונג בדרך חזרה הביתה, עלינו על מטוס של חברת תאילנד. אנחנו ער-לים למעלה, מסתכלים דרך החלון לראות את הנוף, ומה אנחנו רואים? מנוע אחד של המטוס עומד. בעצם לא עומד. הוא זו קצת. מהרוח.

לקח לנו חצי שעה של דביקות לב ער שחורנו להונג-קונג. היינו מאושרים, השבנו נו תספסנו מציאה ועכשיו נשאר עוד יום יומיים בהונג-קונג עד שיגיע מטוס חדש ועד שנפסיק לקנות את המתנות ששכחנו. איפה! אחרי שעתים התברר כי איהו גרגיר נתקע בצינור-הדלק ועלינו עוד פעם. אחרי שעה אנחנו מסתכלים על המנוע — הוא עוד פעם עומד. עכשיו היינו בטוחים שנשאר לבלות את הלילה בהונג-קונג, אלא שהטייס המשיך עד לבנקוק.

★ ★ ★

הפגנות — זה טוב

ספרתי לכם את זה כדי שתראו שלא קל להיות כדורגלן ואיזה גביע מקוריאה עדיין אינו הכל. הגביע הוא אומנם יפה אבל איננו מציאה גדולה. אפשר למצוא כמוהו בארץ. אבל אנחנו טסנו אולי ארבע עים שעות רק כדי לדעת זאת.

כשהגענו לסיאול וירדנו מהמטוס היינו בטוחים ששם כבר חושבים שלקחנו את הגביע. קיבלו אותנו עם תזמורת גדולה של חיל האוויר שניגנה מארשים, ולחברי

נבר בהתחלה

מיצג נשיא קוריאה את ה פרטים לניבחרות שהשתתפו ב מישחקי הגמר על גביה אסיה בכדורגל. משמאל, נראה הגביע

מקום אחר, אבל הרבה. אלא מה? יש דבר שאסור לגנבים לעשות — זה לגנוב ממחנות הצבא הנמצאים במקום. קוריאיני אחד לא ידע מזה והלך לגנוב במחנה צבא תורכי, שעדיין נשאר מתקופת המלחמה. תפשו אותו, הרגו אותו ותלו אותו בשער המחנה כמה ימים, שידע רק

למנוצחת, ולפני הנשיא מונחים המגינים אשר חולקו לכל אחת מהקבוצות המשתתפות בהתחרויות. שיט לב לתלבושת הקוריאינים. שהיא חיקוי כמעט מושלם של המדים והתלבושות האמריקאיים.

מישחק, וזה לא בעיה לגשת אליו ולדבר איתו. אצלנו זה לוקח שנה קודם לבקש עד שהנשיא בא למישחק כדורגל. סוף סוף, הגיע גם תורנו לשחק. עלינו למגרש כפיבוריטיים. כולם ציינו שאנחנו בטח ניקח את הגביע אם לא נפסיד באף מישחק. או למישחק שלנו באו כל החברה

מיה קרה בקוריאה

להסתכל. הם מילאו את האיצטדיון ואת כל הבמות מסביב, התפרצו למגרש עד הקו ממש. מה שקרה במישחק אתם בטח יודעים. הפסדנו 3:0. קיבלנו גולים שטוהיים שכולם באו דרך אותה הדרך. הקיצוני הימני היה מרים כדור גבוה לשער, השוער שלנו, או חדורוב או ויסוקר, היה קופץ — הכדור היה עובר מעליו, והמרכזי היה מכניס אותו לשער.

זה שזכריה רצבי לא הוכלל בהרכב ולא בא לסיאול. אבל אחרי המישחק השני שלנו שוב הייתה הפגנה. הסברתי לחברה שהפעם זה בגלל זה שמאנדי לא העמיד אותי בהרכב. אבל החברה ממורים, לא האמינו, הלכו ושאלו, התברר להם כי הפגנות הם נגד אלה שלא הענישו מספיק חזק את אלה שירו בהפגנות הקודמות.

★ ★ ★

הנשיא מתעניין בכדורגל

כיוון שהגענו לסיאול לפני כל ה ניבחרות, ואפילו לפני ניבחרת קוריאה בעצמה, היה לנו זמן לראות מישחקי כדור רגל בקוריאה כדורגל זה לא עניין לביונס. זה עניין בטחוני. אין שם קבוצות ליגה. כל שחקני הכדורגל מאורגנים בצבא, מקב לים דרגות קצונה ו-30 דולר לחודש מלבד התוספת לילדים ונשים. מישהו מהחברה הצ' טער שאצלנו זה לא מסודר כך. העתונאים לא היו יכולים או אף פעם לבקר שחקנים — זה עניין בטחוני.

לא היה לנו בסיאול הרבה מה לעשות, או עשינו אימונים. כל יום היינו נוסעים לאימון וחזרה. אולי חמש-עשרה פעם. בשאר רית הזמן טיפלו בנו קציני הדת היהודיים של הצבא האמריקאי. אלא חברה נהדרים, הם יודעים לא רק עברית, אלא אפילו איי דיש. לקחו אותנו לכל הקמפוס הצבאיים בסביבה, נתנו לאכול והראו לנו סרטים.

בשמתחלה לקחו אותנו גם לבית כנסת. נכנסתי והשתגעתי. ראיתי שם את ישראל פו, העתונאי של על המשמר, הולך עם לא פחות ולא יותר מאשר ספר תורה. לפני שהגיע תורנו לעלות על המיגרש ראינו את המשחקים של קוריאה נגד ויטנאם ושל פורמוזה נגד ויטנאם. עשו לנו גם מסיבה וקבלת-פנים בגן של נשיא קוריאה החדש, זה שהחליף את סינגמן רי. אני לא זוכר בדיוק איך קוראים לו יו או לו, בין כה וכה זה לא משנה, כי כל השמות הקוריאינים הם אותו הדבר. הנשיא הזה חזק הצליח בכל העסק הזה של המרד. הוא קיבל את ארמונו של סינגמן רי, בית נהדר. אצל הקוריאינים הנשיא הולך כמעט לכל

בהשפעת מפקד הצבא הסכימו לבסוף ל הוריד אותו. מה שטוב אצל הקוריאינים זה ההפגנות. חיילייה אין להם כמעט לגמרי. ב-11 בלילה כבר שומעים זימום כזה שחשבתי שפרצה מלחמה. ב-11 וחצי שומעים אזעקה שמודיעה על העוצר, אבל זה עוד לא העוצר. ב-12 כבר צריכים ללכת לישון ואסור להסתובב ברחובות.

או במקום זה עושים הקוריאינים הפגנות. רק שבאנו לקחו אותנו לקוריאה האום, זה בית בשביל תיירים, שאפשר לשחק שם פינג-פונג ולהכיר את קוריאה בלי לרוץ הרבה. שם הראו לנו סרטים מיקצועיים איך עושים הפגנות, מהתקופה שבה הוריד

הנהלת המשלחת שמו פרחים על הצואר. ואתנו לקחו למלון הכי מפואר שישנו בסיאול — מלון באנדו — ובמשך כל הזמן שהיינו שם עשינו חיים. היה לא רע. אכלנו שתינו וישנו. רק את הגביע לא לקחנו. או הבאתי לפחות תמונה ממני, שתראו. הקוריאינים הם בעצם עם נחמד מאוד. למרות שהם גרים בקצה המזרח הרחוק, הם מתנהגים כמו אירופאים. הם לבושים ב חליפות ומדברים אפילו אנגלית מצויין, ובכלל מרגישים בכל מקום את השפעת האמריקאים עליהם.

הנה, למשל, ספרו לנו איך משפיעים סרטי הקאובויים על האוכלוסיה המקומית. יש בסיאול הרבה גנבים. לא יותר משב

ניבחרות הכדורגל של ישראל וקוריאה, דקות מספר לפני תחילת המישחק על גביע אסיה, שחרץ למעשה את גורלה של ישראל. עם התבוסה בשינוי 3:0 איבדה אז ישראל את סיכוייה לזכות בגביע.

★ ★ ★
שיחקנו די גרוע
אבל מה שחישו יותר מההפסד, זה שמאנדי הוציא אותי באמצע ה מישחק בגלל זה שהייתי פצוע בקרסול. אני לא רוצה לדבר, אבל זה היה נימוק ששני הצדדים יצאו ממנו בכבוד. וכך נשארתי פצוע עד סוף המישחקים. חיפשתי את הפצע כמה פעמים ולא מצאתי אותו עד היום. מה שהיה זה שקיבלתי עוד באימון מכה קטנה בקרסול. זה נקרא פצוע? כך הפכתי משחקן לתייר. ישבתי על הספסל, שמעתי את המארשים היפים וראיתי את המישחקים. אני לא מוסמך לתת ביקור רות בתור שחקן. אבל בתור סתם צופה שישב מהצד, שיחקנו די גרוע בכל שלושת המישחקים. הרגעים היחידים ששיחקנו כדור רגל ממש, היו במחצית הראשונה נגד קבוצת ויטנאם, כשהובלנו 4:0. בהגיגת הסיום קיבלנו את המגן שלנו ונסענו הביתה. הספקנו עוד להיות יומיים בטוקיו ויומיים בהונג-קונג ואז הפכה כל המישלחת למישלחת קניות. כולם התחילו לרוץ, מי לסובנירים ומי לבגדים. הלכנו גם לתיאטרון בטוקיו. תיאטרון מצויין. דקו ראציות כאלה לא ראיתי בשום מקום. זהו, חורנו. רק כשהמטוס התקרר ארצה התחיל הפופיק קצת לרעוד לתברה. לא, לא בגלל מה שאתם חושבים שהתביישנו לחזור בלי הגביע. בגלל המכס. כל אחד קיבל הצהרה למילוי ומה שבטוח שכולם הצהירו לפחות על השם, המשפחה והכתובת שלהם. מי שהרחיח מכל העסק הזה שלא לקחנו את הגביע — אלה רק בעלי המסעדה בשדה התעופה בלוד, שטיפעם לא שברו להם כלום.